

Podíval jsem se na budík. Bylo teprve pět hodin. Zvenku byli slyšet první ptáci a sídlišťem rachotil moped pošťáka rozvázejícího noviny.

Tak rád bych si teď dopřál jednu Carpenter's. Jenže bohužel mě nějakí gangsteři připravili o zásoby. Bez žvýkaček mi život připadal šedivý a prázdný.

Tiše jsem se oblékl, vzal si z ledničky láhev mléka a vyklouzl z domu. Máma ještě spala a já ji nechtěl vzbudit. Samozřejmě se jí nebude líbit, že musí snídat sama, ale ví, že soukromý detektiv má tvrdý život.

K Olžinu kiosku jsem to neměl daleko. Když jsem tam dorazil, byla plechová roleta ještě stažená a přede dveřmi ležely balíky novin.

Schoval jsem se za nedaleký keř, odkud jsem mohl nerušeně sledovat, co se u kiosku děje. Vedle sebe jsem postavil láhev mléka. Dobře jsem věděl, že při čekání člověk dostane žízeň.

Chvilí před šestou se objevila Olga, vytáhla roletu a odvěkla noviny dovnitř. Nehnul jsem se z místa. Nechtěl jsem, aby Olga tušila, že ji pozoruju. Jen ať se chová stejně jako vždycky a nikdo nebude mít žádné podezření. Čekal jsem dál...

Kolem osmé přijela dodávka. Řidič vykládal krabice bonbonů, bramborových lupínků, sladkých tyčinek

a taky – jasně, žvýkaček Carpenter's. Svoje žvýkačky poznám i v noci, za mlhy a na jakoukoli vzdálenost.

Měl jsem sto chutí vyskočit a opatřit si jich u Olgy pořádnou zásobu. Musel jsem ale vyřešit případ, a tak jsem zůstal v úkrytu, i když jsem chuť Carpenter's přímo cítil na jazyku.

Právě jsem dopíjel poslední zbytek mléka, když se ke kiosku přiloudali dva kluci a jedna dívka.

Chovali se tak nenápadně, že mi byli okamžitě velmi nápadní. Předklonil jsem se, aby mi nic neuniklo.

Kluci si stoupli k pultu a bavili se s Olgou. Zdálo se, že chtějí něco neobvyklého, protože Olga se jich musela opakovaně vyptávat. Nakonec zmizela uvnitř kiosku.

